

Uchwała z dnia 7 października 2004 r.

II PZP 11/04

Przewodniczący SSN Katarzyna Gonera, Sędziowie SN: Zbigniew Myszka (sprawozdawca), Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 października 2004 r. sprawy z powództwa Wojciecha B. i Jadwigi K. przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Szpitalowi Klinicznemu [...] Akademickiemu Centrum Klinicznemu Akademii Medycznej w G. i Skarbowi Państwa - Ministrowi Zdrowia o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, na skutek zagadnienia prawnego przekazanego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 22 kwietnia 2004 r. [...]

„Czy w sprawie o roszczenia ze stosunku pracy powstałe do dnia przekształcenia Szpitala Klinicznego będącego jednostką budżetową w Samodzielny Publiczny Szpital Kliniczny wyłącznie legitymowany biernie jest Skarb Państwa - Minister Zdrowia, czy też legitymowany biernie jest wyłącznie Samodzielny Publiczny Szpital Kliniczny, czy też oba te podmioty są legitymowane biernie na zasadzie solidarności nieprawidłowej (in solidum) ?”

p o d j ą ł uchwałę:

W sprawach o roszczenia ze stosunku pracy powstałe do dnia przekształcenia szpitala klinicznego, mającego status jednostki organizacyjnej (budżetowej) Skarbu Państwa, w samodzielny publiczny szpital kliniczny bierną legitymację procesową mają Skarb Państwa oraz samodzielny publiczny szpital kliniczny.

U z a s a d n i e n i e

Przedstawione Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne ujawniło się w następującym stanie sprawy. Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 28 sierpnia 2003 r. zasądził od pozwanego Skarbu Państwa-Ministra Zdrowia na

rzecz powoda Wojciecha B. kwotę 3.343,45 oraz od tego samego pozwanego na rzecz powódki Jadwigi K. kwotę 3.650,22 zł, a ponadto od pozwanego Samodzielnego Publicznego Szpitala Klinicznego [...] Akademickiego Centrum Klinicznego Akademii Medycznej w G. na rzecz powoda kwotę 1.024 zł, a na rzecz powódki kwotę 311,90 zł (wszystkie kwoty z ustawowymi odsetkami) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Sąd ten uznał, że podstawowe znaczenie dla wyrokowania miało ustalenie podmiotu zobowiązanego do wypłaty dochodzonych przez powodów świadczeń, a mianowicie - czy powodowie powinni kierować swoje roszczenia przeciwko pozwanemu Szpitalowi przed i po jego przekształceniu organizacyjno-prawnym, czy też przeciwko Skarbowi Państwa, który na podstawie art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. - Przepisy reformujące administrację publiczną (Dz.U. Nr 133, poz. 872 ze zm., powoływanej dalej jako ustawa reformująca administrację publiczną lub ustawa z 13 października 1998 r.) ponosił odpowiedzialność za zobowiązania cywilnoprawne powstałe do końca 1998 r. w jednostkach budżetowych lub zakładach budżetowych, które zostały przekazane (przejęte) przez samorządy terytorialne. Sąd ten uznał, iż przedmiotową kwestię rozstrzygnął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 grudnia 2002 r., I PKN 668/01, w którym wskazał, że Skarb Państwa ponosi na podstawie tego przepisu odpowiedzialność za powstałe do dnia 31 grudnia 1998 r. zobowiązania tych samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej, które zostały objęte wykazem - załącznikiem do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 czerwca 2001 r. W konsekwencji Sąd Okręgowy „podzielił” roszczenia powodów, w ten sposób, że wynagrodzenie z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych należne za okres sprzed daty przekształcenia pozwanego Szpitala w samodzielną placówkę (4 grudnia 1998 r.) zasądził od Skarbu Państwa - „jako jedynie zobowiązanego”, a należności przypadające po tej dacie zasądził od pozwanego Szpitala.

Sąd Apelacyjny wstępnie poczynił rozważania dotyczące statusu prawnego pozwanego Szpitala, który twierdził, że jako szpital kliniczny nie podlegał przejęciu przez jednostkę samorządu terytorialnego. Ostatecznie Sąd ten wskazał, że na mocy § 1 zarządzenia [...] Ministra Zdrowia z dnia 4 grudnia 1998 r. w sprawie przekształcenia Państwowego Szpitala Klinicznego w Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej (powoływane dalej jako zarządzenie) - Państwowy Szpital Kliniczny [...] z siedzibą w G. został przekształcony w Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej pod nazwą Samodzielny Publiczny Szpital Kliniczny [...] Akademii Me-

dycznej w G. Fundusz założycielski tego szpitala stanowiło mienie Skarbu Państwa lub komunalne znajdujące się w użytkowaniu jednostki budżetowej Państwowego Szpitala Klinicznego [...] w G. w dniu przekształcenia, z zachowaniem praw osób trzecich (§ 4 zarządzenia). Samodzielny Publiczny Szpital Kliniczny [...] Akademii Medycznej w G. - jako następca prawny Państwowego Szpitala Klinicznego [...] w G. - został pracodawcą wszystkich pracowników zatrudnionych w chwili przekształcenia (§ 5 zarządzenia w związku z art. 23¹ k.p.). W zarządzeniu nie było mowy o tym, czy i jakie zobowiązania pozostałe po jednostce budżetowej stały się zobowiązaniami Skarbu Państwa. Z protokołu przejęcia zobowiązań Państwowego Szpitala Klinicznego [...] w G. wynikało, że „do oddłużenia przez Skarb Państwa” przyjęto kwotę wierzytelności głównej w wysokości 43.412.425,50 zł, jednak wierzyciele byłej jednostki nie zostali wymienieni. Pełnomocnik Ministra Zdrowia wyjaśnił, że porozumienie nie obejmowało zobowiązań wynikających ze stosunków pracy pracowników Szpitala, a podstawę przejęcia, z wyłączeniem zobowiązań pracowniczych, stanowił art. 40 k.c. W ocenie Sądu Apelacyjnego taka formuła rozliczenia wierzycieli byłego szpitala-jednostki budżetowej „dotyczyła tylko wierzytelności bezspornych i zasadnych w ocenie szpitala”. Zmiany przepisów dotyczących statusu prawnego szpitali klinicznych nie rozwiązywały problemu odpowiedzialności za zobowiązania ze stosunków pracy powstałe do dnia przekształcenia szpitali, działających w formie jednostek budżetowych, w samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej. Równocześnie „brak było podstaw prawnych do rozważania odpowiedzialności Skarbu Państwa za zobowiązania szpitala jednostki budżetowej przed jego przekształceniem, czy również po przekształceniu w samodzielny publiczny zakład - na podstawie art. 80 ustawy z dnia 13.10. 1998 roku”.

Dalej Sąd Apelacyjny dzieląc motywy zawarte w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2002 r., III CZP 75/02 (OSNC 2003 nr 10, poz. 134), w której Sąd Najwyższy dopatrywał się podstaw do przyjęcia, że zobowiązania z tytułu odpowiedzialności deliktowej, powstałe w związku z działalnością szpitala klinicznego-jednostki budżetowej, przeszły z chwilą dokonanego przekształcenia w samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej ze Skarbu Państwa na ten zakład na podstawie art. 40 k.c., zasygnalizował, że przejście zobowiązań Skarbu Państwa związanych z działalnością szpitala klinicznego - jednostki budżetowej na samodzielny publiczny zakład - szpital kliniczny byłoby dopuszczalne, gdyby tak stanowiła ustawa. Tymczasem z motywów uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2000 r., III ZP 16/00

(OSNAPiUS 2000 nr 23, poz. 847), wynika, że brak jest wyraźnego przepisu przewidującego taki skutek. W tej uchwale wyrażono pogląd, że samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej, który powstał w wyniku przekształcenia zakładu publicznego prowadzonego w formie jednostki budżetowej ponosił odpowiedzialność za zobowiązania wynikające ze stosunku pracy powstałe przed dokonaniem przekształcenia. Wynika to z prawidłowej interpretacji art. 23¹ § 2 k.p., skoro bowiem z tego przepisu wynika odpowiedzialność nowego pracodawcy za „stare długi pracownicze”, jeżeli przejął on tylko część zakładu pracy (mimo że istnieje poprzedni pracodawca), to tym bardziej ponosi on taką odpowiedzialność, gdy przejmuje cały zakład pracy, a dotychczasowy pracodawca przestaje istnieć. Sąd Najwyższy dopuścił w tej uchwale dodatkowe gwarancje realizacji zobowiązań pracowniczych wynikających ze szczególnych regulacji ustawowych, np. z art. 80 ustawy z dnia 13 października 1998 r., nie wyjaśniając jednak na czym polega „ta współodpowiedzialność i w jaki sposób procesowo ma być wyrażona w sprawie o zapłatę wynagrodzenia za okres przed przekształceniem placówki zdrowia w podmiot samodzielny i samofinansujący”. Z prezentowanych orzeczeń Sądu Najwyższego zdaje się wynikać, w ocenie Sądu Apelacyjnego, że „pracownik może dochodzić wynagrodzenia ze stosunku pracy należnego za okres do przekształcenia jednostki budżetowej w podmiot samodzielny i samofinansujący od Skarbu Państwa, a także od zakładu pracy”. Równocześnie nie wyjaśniono w nich jak ma „kształtować się ta odpowiedzialność obu podmiotów - aktualnego pracodawcy i Skarbu Państwa”. Sugerowana w motywach uchwały z dnia 7 lipca 2000 r. odpowiedzialność *in solidum* nie uzyskała potwierdzenia w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2002 r. Tymczasem w przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy przyjął, że za zobowiązania pracownicze do czasu przekształcenia wyłączną odpowiedzialność ponosi Skarb Państwa.

Dodatkowo Sąd Apelacyjny wskazał, że nie jest jednolite orzecznictwo Sądu Najwyższego co do tego, czy przekształcenie zakładu opieki zdrowotnej w samodzielny zakład jest objęte konstrukcją z art. 23¹ k.p., czy też jako „zmiana zasad finansowania jego działalności nie ma znaczenia dla podmiotowości w stosunkach pracy” (wyrok z dnia 10 lutego 2000 r., II UKN 390/99, OSNAPiUS 2001 nr 15, poz. 495). Z drugiej strony ugruntowany zdaje się w tym zakresie być pogląd, że przekształcenie zakładu opieki zdrowotnej nie jest tylko zmianą zasad jego finansowania, lecz stanowi przejęcie w całości przez inny podmiot (art. 23¹ k.p.).

W konkluzjach Sąd Apelacyjny wywodził, że w rozpoznawanej sprawie nie może być mowy o solidarnej odpowiedzialności Skarbu Państwa i nowego pracodawcy - Samodzielnego Publicznego Szpitala Klinicznego [...] w G., gdyż pracodawcą powodów nigdy nie był Skarb Państwa, lecz jednostka budżetowa - Państwowy Szpital Kliniczny, który przestał istnieć, a w jego miejsce i na bazie mienia dotychczasowej jednostki budżetowej powstał Samodzielny Publiczny Szpital Kliniczny. W konsekwencji nie ma solidarnej odpowiedzialności tych podmiotów z art. 23¹ § 2 k.p., ponieważ nie ma już dotychczasowego pracodawcy, który odpowiadałby solidarnie z nowym pracodawcą za zobowiązania powstałe przed dokonaniem tego przekształcenia. Nie ma również przesłanek do przyjęcia odpowiedzialności *in solidum* (solidarności nieprawidłowej), w ramach której wierzyciel może dochodzić zasądzenia tego samego świadczenia od kilku dłużników równocześnie odpowiedzialnych z odrębnych tytułów prawnych, najczęściej z umowy i (lub) z czynu niedozwolonego) albowiem „nie ma podstaw prawnych do twierdzenia, że w związku z tym przekształceniem obok stosunku pracy powstał jeszcze jeden stosunek prawny pomiędzy pracownikami Szpitala a Ministerstwem Zdrowia, a jeśli miałby powstać to jaki (?), przecie nie stosunek pracy”. W szczególności art. 23¹ k.p. ani przepisy ustawy o zakładach opieki zdrowotnej nie kreują odpowiedzialności „Ministerstwa Zdrowia wobec pracownika wspólnie z pracodawcą na zasadzie solidarności, czy innej”. Powyższe doprowadziło Sąd Apelacyjny do wniosku, że za zobowiązania pracownicze powstałe przed przejęciem zakładu pracy odpowiada wyłącznie nowy zakład pracy jako nowy pracodawca, który przejął cały dotychczasowy zakład pracy i stał się stroną w dotychczasowych stosunkach pracy. Ten nowy pracodawca jest jedynym podmiotem zobowiązanym do zapłaty wszelkich należności ze stosunku pracy powstałych przed przekształceniem dotychczasowego zakładu pracy, a zatem jest on także procesowo wyłącznie biernie legitymowany w sprawie z powództwa pracownika o zapłatę zaległego wynagrodzenia. Z uwagi na uregulowanie w art. 23¹ k.p. zasad odpowiedzialności, nie można wywodzić prawa pracownika „do żądania bezpośrednio od Ministerstwa Zdrowia zapłaty wynagrodzenia ze stosunku pracy” z art. 40 k.c., ponieważ nie dopuszcza tego zasada określona w art. 300 k.p., a Skarb Państwa nie ma statusu prawnego pracodawcy, który przysługuje jego jednostkom organizacyjnym. Takie jednostki organizacyjne, którym przysługuje status pracodawców w stosunkach pracy, powinny „otrzymać od Skarbu państwa środki finansowe na pokrycie wszelkich zobowiązań, w tym zobowiązań ze stosunku pracy”, nie można zatem uznać, że

wobec pracownika są równocześnie zobowiązane dwa podmioty - Skarb Państwa i, obok tej osoby prawnej, pracodawca. Taka konstrukcja jest obca Kodeksowi pracy.

Natomiast jeżeli samodzielny publiczny szpital kliniczny zaspokoił zobowiązania, które materialnie obciążały Skarb Państwa, to może na podstawie art. 40 k.c. dochodzić „zwrotu wyłożonych na ten cel środków pieniężnych, bądź też zgłosić listę wierzytelności pracowniczych do Skarbu Państwa”. W tym zakresie Sąd Apelacyjny podzielił pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2003 r., III CZP 64/03, „że samodzielnemu publicznemu zakładowi opieki zdrowotnej, powstałemu z przekształcenia publicznego zakładu opieki zdrowotnej prowadzonego w formie jednostki budżetowej, który spełnił świadczenie z tytułu wynagrodzenia za okres pracy w zakładzie budżetowym, przysługuje do Skarbu Państwa roszczenie o zwrot spełnionego świadczenia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na gruncie prawa pracy nie ma wątpliwości, że pozwany samodzielny publiczny szpital kliniczny jest następcą prawnym szpitala klinicznego, a zatem jest sukcesorem praw i obowiązków tego pracodawcy, który był jednostką organizacyjną (budżetową) Skarbu Państwa. Samodzielny publiczny szpital kliniczny, który powstał w wyniku ustawowo wymuszonego przekształcenia zakładu publicznego, prowadzonego w formie jednostki budżetowej, stał się nowym pracodawcą, który odpowiada za zobowiązania wynikające ze stosunków pracy powstałe przed dokonaniem tego przekształcenia (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2000 r., III ZP 16/00, OSNAPiUS 2000 nr 23, poz. 847). W związku z tym prawidłowy jest pogląd, że samodzielny publiczny szpital kliniczny powstały w formie nowej osoby prawnej jest odrębnym podmiotem prawa i nowym pracodawcą, gdyż jego poprzednik (pracodawca będący jednostką budżetową Skarbu Państwa) przestał funkcjonować w sensie prawnym i faktycznym, skoro przestała istnieć ta organizacyjna jednostka budżetowa, a powadzony przez nią zakład pracy w znaczeniu przedmiotowym przeszedł na innego, nowego pracodawcę, którym z mocy art. 23¹ k.p. stał się samodzielny publiczny szpital kliniczny. Na takim podłożu, nieracjonalna i w gruncie rzeczy bezpodstawna byłaby taka interpretacja w szczególności art. 23¹ § 2 k.p., która prowadziłaby do niedopuszczalnego przyjęcia, jakoby za dotychczasowe zobowiązania ze stosunków pracy żaden podmiot nie ponosił odpowiedzialności, gdyż nowy pracodawca nie

odpowiadałby za dawne zobowiązania poprzedniego pracodawcy, dlatego że nie były one jego zobowiązaniami, a jego poprzednik z tej przyczyny, że został zlikwidowany w drodze ustawowo wymuszonego przekształcenia w samodzielny publiczny szpital kliniczny. Takim próbom zapobiega ochronny charakter imperatywnego art. 23¹ k.p., którego prawidłowa wykładnia zawsze kreuje odpowiedzialność pracodawcy-sukcesora prawnego, który przejął w całości zakład pracy, w którym powstały zobowiązania pracownicze, a nie wiąże (łączy) tej odpowiedzialności z osobą pracodawcy, u którego te zobowiązania powstały, z wyjątkiem przypadków przejęcia części zakładu pracy, kiedy to obaj pracodawcy odpowiadają solidarnie (art. 23¹ § 2 k.p.). Powyższe oznacza, że w sprawach o roszczenia ze stosunków pracy, powstałe do dnia przekształcenia szpitala klinicznego będącego jednostką budżetową w samodzielny publiczny szpital kliniczny, który przejmuje w całości dawne zobowiązania pracownicze z mocy art. 23¹ k.p., ten nowy pracodawca ma bierną legitymację procesową.

Równocześnie uznanie art. 23¹ k.p. za podstawę odpowiedzialności nowego pracodawcy (samodzielnego publicznego szpitala klinicznego) za dawne zobowiązania pracownicze powstałe w zlikwidowanym (w sensie prawnym) szpitalu klinicznym o statusie jednostki organizacyjnej (budżetowej) Skarbu Państwa, nie oznacza, że odpowiada za nie wyłącznie samodzielny publiczny szpital kliniczny jako nowy pracodawca, który przejął cały dotychczasowy zakład pracy i stał się z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy. Ten nowy pracodawca nie może być postrzegany jako jedyny podmiot zobowiązany do zapłaty lub zaspokojenia dawnych należności ze stosunku pracy powstałych przed przekształceniem (przejęciem w całości) dotychczasowego zakładu pracy. Rację ma Sąd Apelacyjny tylko w tym zakresie, kiedy twierdzi, że podstawy prawnej odpowiedzialności Skarbu Państwa za dawne zobowiązania pracownicze jego jednostki organizacyjnej (budżetowej) nie stanowi art. 80 ust. 1 ustawy reformującej administrację publiczną, dotyczący wyłącznie zobowiązań finansowych państwowych jednostek budżetowych lub zakładów budżetowych, które zostały przejęte przez jednostki samorządu terytorialnego. Skoro pozwany samodzielny szpital kliniczny nie był przejęty przez jednostkę samorządu terytorialnego, to powołany art. 80 ust. 1 nie normuje jego sytuacji prawnej w zakresie przejętych „dawnych” zobowiązań pracowniczych powstałych w zlikwidowanym szpitalu klinicznym, będącym jednostką budżetową Skarbu Państwa.

Równocześnie jednak tej szczególnej regulacji prawnej (art. 80 ust. 1 ustawy z 13 października 1998 r.) nie można odczytywać w ten sposób, że Skarb Państwa został uwolniony (wyłączony) od odpowiedzialności za zobowiązania finansowe pozostałe po zlikwidowanych państwowych jednostkach budżetowych i zakładach budżetowych, przejmowanych przez inne - niż jednostki samorządu terytorialnego - samodzielne podmioty prawa, ponieważ tego rodzaju zobowiązania pozostają zobowiązaniami Skarbu Państwa, za które ten odpowiada jak za zobowiązania własne według reguły wyrażonej w zdaniu pierwszym art. 40 § 1 k.c. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2002 r., III CZP 75/02, OSNC 2003 nr 10, poz. 134). Dokonując takiej wykładni Sąd Najwyższy wskazywał, że skutek w postaci przejścia zobowiązań majątkowych związanych z działalnością szpitala klinicznego - jednostki budżetowej - na powstały w wyniku jego przekształcenia samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej mógłby nastąpić, gdyby został wyraźnie przewidziany w ustawie. W przeciwnym razie do odpowiedzialności Skarbu Państwa znajduje zastosowanie reguła wyrażona w art. 40 § 1 zdanie pierwsze k.c., wykluczająca odpowiedzialność samodzielnego publicznego szpitala klinicznego za tego rodzaju zobowiązania.

Jeszcze wyraźniej obarczenie Skarbu Państwa tego rodzaju odpowiedzialnością zostało przesądzone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2003 r., III CZP 64/03 (OSNC 2004 nr 7-8, poz. 108), z której jednoznacznie wynika, że samodzielnemu publicznemu zakładowi opieki zdrowotnej, powstałemu z przekształcenia publicznego zakładu opieki zdrowotnej prowadzonemu w formie jednostki budżetowej Skarbu Państwa, który spełnił świadczenie z tytułu wynagrodzenia pracownika za okres jego pracy w tym zakładzie przed przekształceniem, przysługuje roszczenie do Skarbu Państwa o zwrot spełnionego świadczenia. Stanowisko to zostało oparte na założeniu, że przyznanie jednostce organizacyjnej, będącej jednostką budżetową Skarbu Państwa, podmiotowości w stosunkach pracy (art. 3 k.p.) nie zwalnia Skarbu Państwa z odpowiedzialności majątkowej wobec pracowników, zważywszy że pracodawca o statusie jednostki organizacyjnej Skarbu Państwa jest jedynie dłużnikiem formalnym pracowników, a ich dłużnikiem rzeczywistym (w znaczeniu materialnym) pozostaje Skarb Państwa odpowiedzialny za wszelkie zobowiązania finansowe, w tym pracownicze, własnych jednostek organizacyjnych, które nie są (nie były) przedsiębiorstwami państwowymi lub innymi państwowymi osobami prawnymi (*a contrario* art. 40 § 1 k.c.). W takim rozumieniu rozważanej i niewątpliwie zło-

żonej sytuacji prawnej, należy przyjąć, że wprowadzie art. 23¹ k.p. stanowi o przejęciu w stosunkach pracy przez samodzielny publiczny szpital kliniczny odpowiedzialności za dawne zobowiązania pracownicze powstałe w zlikwidowanym szpitalu klinicznym, będącym jednostką organizacyjną (budżetową) Skarbu Państwa, ale w żadnym razie reguły zawarte w tym przepisie nie wyłączają (nie uchylają) odpowiedzialności Skarbu Państwa za dawne zobowiązania majątkowe jego własnych jednostek organizacyjnych, które nie były państwowymi osobami prawnymi (*a contrario* art. 40 § 1 k.c.). Oznacza to, że za tego rodzaju dawne zobowiązania pracownicze ponosi odpowiedzialność zarówno nowy pracodawca - samodzielny publiczny szpital kliniczny, który odpowiada według reguł odpowiedzialności pracodawców określonych w art. 23¹ k.p., jak i Skarb Państwa odpowiedzialny na podstawie art. 40 § 1 k.c. (*a contrario*) za „własne” zobowiązania finansowe jego budżetowych jednostek organizacyjnych, które nie były państwowymi osobami prawnymi. Odpowiedzialność z tych różnych tytułów (podstaw) prawnych jest odpowiedzialnością typu *in solidum* także dlatego, że wyłącznie w razie zaspokojenia dawnych roszczeń pracowniczych, powstałych w zlikwidowanym szpitalu klinicznym (będącym jednostką budżetową Skarbu Państwa), przez samodzielny publiczny szpital kliniczny - tylko temu nowemu pracodawcy przysługuje roszczenie do Skarbu Państwa o zwrot spełnionych „dawnych” świadczeń pracowniczych. Natomiast w razie zaspokojenia przez Skarb Państwa tego rodzaju „własnych” obciążeń majątkowych nie przysługuje mu roszczenie o zwrot wypłaconych świadczeń od nowego pracodawcy - samodzielnego publicznego szpitala klinicznego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy rozstrzygnął przedstawione zagadnienie jak w uchwale (art. 390 § 1 k.p.c.).

=====